

Đời sống hiện nay ở VN

Hạt Nắng Thùy Trang

Đời sống hiện nay ở VN tôi đã thấy sau chuyến đi vừa qua xin được trình bày theo từng phần như sau:

I. Thiên tai và cứu trợ, ăn mày, và người bán vé số

Trận bão số 9 trong tháng 9 vừa qua đã làm cho bao nhiêu gia đình phải bị màn trời chiếu đất, thất thoát to lớn nhưng ai là người chia xẻ đau khổ này với những người dân khổ nạn đó? Xin thưa đó là các chú tăng và Phật Tử thuộc GHPGVNTN đã tài trợ và đến từng nơi để cứu trợ trong sự theo dõi và gây khó dễ cho đoàn cứu trợ do GHPGVNTN tổ chức, vì sao có những sự việc đó? Xin thưa đó là vì GHPGVNTN đã dùng tất cả số tiền nhận được từ Phật Tử khắp nơi gửi về và trao đến tận tay cho từng người dân khổ nạn đó mà không cất giữ lại một xu nào, tất cả phước bố thí, cứu người đó đã được xử dụng đúng nơi, đúng người và đầy đủ, còn những tổ chức, đoàn thể và nhất là các công ty, cơ sở thuộc nhà nước CHXHCNVN thì đừng mong.

Tôi đã chứng kiến những đợt cứu trợ của chúng nó, khi chụp hình quay film thì chúng trao cho một người dân đại diện một thùng mì gói, sau đó chúng lấy lại và chia cho mỗi gia đình được 3 gói mì và 1 chai nước suối nhỏ, thế là xong, tuy nhiên chúng vẫn ra rả hò hét trên TV là nhà nước đã đến tận nơi cứu trợ và trao nào là bao nhiêu phần quà và bì thư bao nhiêu tiền v.v.v., thậm chí chúng còn quay cảnh bộ đội cụ Hồ tinh của chúng đi giúp dân thu gom vật đổ nhưng thật ra thì mấy tên cao cấp sai bọn bộ đội cụ Hồ tinh đó đi thu gom tấ cả tôn, gỗ, gạch v.v.. của dân đem về cho hán bán lấy tiền, thế là dân lành đã bị Trời cướp đi nơi trú ngụ, lại còn bị bọn đầu trâu mặt ngựa cướp luôn đồ vật của mình mà chúng lại rêu rao rằng chúng đi cứu dân, giúp dân và cho dân tiền để sửa chữa nhà cửa mới ghê chứ.

Tuy bão đã cuốn trôi bao nhiêu nhà cửa và mạng sống của người dân, nhưng bão cũng đã giúp cho mọi người nhìn được bộ mặt thật hối lộ cất xén vật liệu của mấy ông nhà nước CHXHCNVN nằm sâu bên trong lớp xi măng của những bức tường chắn và sàn gạch nơi bãi biển Đà Nẵng, 3 sợi dây kẽm nhỏ xíu làm sao giữ được khối cát và xi măng không bị phá hủy bởi thiên nhiên được, sàn xi măng gạch thì chỉ một lớp mỏng như bánh tráng, có lẽ quý vị cũng đã nhìn thấy hình ảnh đó trên trang web nào đó rồi, xây cất kiểu đó thì chỉ có cha con nhà nó sung sướng thôi, ai khổ mặc ai chúng không để ý tới. Từ bão tố đến ăn mày và người bán vé số.

Lần này tôi về VN muốn tìm một người ăn mày cho họ tiền để lượm mót chút phước, nhưng chao ôi thật là khó, ăn mày ngày nay đi bán vé số hết rồi, nếu tôi muốn giúp cho ăn mày thì tôi phải mua vé số thôi, tuy nhiên. Những tờ vé số nhà nước CHXHCNVN in ra không có con số trùng, nhà nước muốn làm đẹp đường phố và muốn cho thấy nhà nước có thể cải cách cho ăn mày trở thành người biết buôn bán, tự lực cánh sinh, cho nên nhà nước đã dùng ăn mày đi gom tiền của người ta giùm nhà nước qua những tờ vé số đó để về xây cái tượng cho thằng Hồ Chí Minh chết xình ở Sóc Trăng, dự tính cái tượng thôi nát đó phải chi vài chục tỷ đồng VN. Túng thế từng quyền, nhà nước ta bắt buộc mỗi gia đình ở tỉnh đó và những tỉnh kế bên phải mua ít nhất là 2 tấm vé số mỗi ngày, có nhà làm xung mua vài tấm mỗi ngày cho mấy ông nhà nước vui lòng. Một bức tượng cho dù có to lớn cách mấy thì cũng chỉ tốn khoảng vài chục triệu là cùng, chúng đòi nhiều tiền xây tượng như vậy chỉ là cái cớ, còn thật ra thì chúng bỏ tiền vào túi riêng, nếu mấy ông ấy muốn thì chỉ cần lên tiếng thì biết bao nhiêu người bỏ đỡ tranh nhau đem tới, đâu cần phải bày trò lường gạt người ta qua mấy tờ vé số khiến cho mấy người ăn xin

bây giờ là bán vé số bị giận cá chém thớt, họ bị người ta chửi và xua đuổi vì mua vé số hoài nhưng không trúng. Tuy tôi rất thương cảm cho những người nghèo từ ăn mà chuyển sang bán vé số nhưng tôi cũng phải lên tiếng kêu gọi quý vị trong và ngoài nước có về VN thì đừng mua vé số nữa, đừng ngu dại đút tiền vào túi cho bọn khốn nạn vô lương tâm đó nữa, đừng để cho bọn chúng hết lần này đến lần khác lợi dụng chúng ta để làm tiền cho chúng, đồng tiền đó quý vị có thể dành cho những kẻ bạc phước thì sẽ có phước hơn.

II. Thực phẩm và trái cây:

Thức ăn ở VN ngày nay bị nhiễm đủ thứ chất độc hại bởi thuốc tẩm và thuốc trồng cây cũng như thuốc nuôi súc vật làm cho thực vật cũng như động vật đều nguy hại cho sức khỏe con người, đồng thời môi trường sống làm cho thức ăn càng độc hại hơn, ví dụ như thịt bò, thịt heo, thịt gà v.v..., với cái nóng cháy da ở VN mà người ta bày bán giữa chợ, giữa đường, không có gì bao bọc từ sáng đến tối, đó là chưa nói tới nếu không bán hết trong ngày thì những tấm thịt đó được đưa về rồi đợi ngày hôm sau chúng lại được bày bán trên sạp, dưới sạp trong khi bụi bặm mù trời bời xe cộ. Thịt để ngoài trời qua một vài tiếng là không thể dùng được huống chi để ngoài đường giữa trời nóng bức hơn 100 độ F đã vậy những quán ăn, nhà hàng lại còn để thịt chín, thịt sống đều dùng chung một tấm thớt dơ bẩn, đồng thời đồ ăn trong toàn nước VN dùng rất nhiều bột ngọt.

Rau cải dùng toàn thuốc kích thích cho to lớn trong 1 đêm để đem bán cho lạ. Ngày xưa người ta ủ đá bằng đậu xanh, ngày nay ở VN trồng đá bằng dung dịch, chỉ trong một đêm là có ngay, cọng vừa mập vừa đẹp, tuy nhiên cọng đá đó chỉ tồn tại từ sáng cho đến chiều thì nó bị đổi màu đen không ăn được. Trái cây hầu hết bị tẩm hoặc chích thuốc cho mau chín và nhìn đẹp mắt nhưng khi ăn vào thì sẽ cảm được sự tê và vị chát đắng của thuốc và của trái cây sống. Nói đến đây tôi chợt nhớ lại câu chuyện người bạn tôi kể về thuốc ngâm trái cây, xin kể lại cho quý vị cùng biết để đề phòng trái cây có ngâm hoặc tẩm thuốc.

Người bạn của tôi có một người bạn cùng xứ mới lấy chồng, gia đình chồng của cô ấy làm nghề buôn bán trái cây, cô ta mới về nhà chồng được vài hôm thì bà mẹ chồng bảo cô ta ra sân vớt dưa hấu ngâm trong cái bồn to lớn nằm ngoài sân, nhìn vào cái bồn to lớn và quá nhiều trái dưa hấu bơi trong đó, cô ta liền nhảy vào bồn vớt từng trái bỏ ra ngoài. Loay hoay hơn một tiếng đồng hồ trong bồn nước chứa dưa hấu, cô ta đã làm xong công việc do bà mẹ chồng giao phó cô ta bước ra khỏi bồn nước đi vào trình cho mẹ chồng biết nhiệm vụ đã xong, khi nhìn cô con dâu mới nửa thân dưới áo quần ướt nhem như chuột lột, bà mẹ chồng hỏi cô con dâu tại sao vớt dưa hấu thôi mà áo quần ướt hết như vậy, cô ta trả lời là đã nhảy vào bồn để vớt hết mấy trái dưa hấu ra cho lạ, bà mẹ chồng bảo cô ấy là nếu muốn về thăm gia đình và muốn ăn cái gì thì bà cho tiền chi phí, cô ta không biết vì sao bà mẹ chồng lại ân cần và tốt với mình như vậy, nội tạng và kinh mạch của cô ta bị nở to hơn thường rồi chết đi một tháng sau đó.

Trái cây bị tẩm hoặc chích thuốc đều đem lại tai hại cho người dùng, cho dù mỗi lần dùng chỉ một ít thôi nhưng khi đến một mức nào đó nó sẽ phát tác, chỉ là thời gian sớm hay muộn tùy vào mình ăn nó nhiều hay ít.

III. Đời sống của người dân nghèo buôn dạo nơi bãi biển Vũng Tàu.

Đã bao nhiêu năm qua bãi biển VN có những hàng rong, nhờ những người bán hàng rong đó làm cho bãi biển thêm phần hấp dẫn và tiện cho việc sinh hoạt của khách du lịch khi đi chơi biển và đó cũng là một trong những lý do khiến cho bãi biển VN thu hút nhiều khách du lịch

khắp nơi mà nước ngoài không có, thế nhưng nhà nước CHXHCNVN đã giết chết đi những môi trường sống đó. Bãi biển Đà Nẵng (Mỹ Khê I, II, III) bị nằm trong khu vực của du lịch, thế cho nên những người bán hàng rong không được mang hàng bán nơi bãi biển, nếu ai mang hàng đến bán thì bị bảo vệ giật đi và đập nát. Một bà bán bánh đa (bánh tráng nướng) mang một bịch bánh xuống bãi bán liền bị anh chàng bảo vệ giật và đập nát hết không cho bà ấy bán. Vốn liếng của những người dân nghèo chỉ đủ một bịch bánh tráng nướng đó thôi mà bị tên bảo vệ đó hủy hoại thì làm sao người ta sống được, thật là bọn côn đồ vô lương tâm.

Ngoài bọn bảo vệ côn đồ vô lương tâm ra, người dân buôn bán hàng mỹ nghệ nơi bãi sau Vũng Tàu đường Thùy Vân thuộc phường Thắng Tam cũng không kém phần oan ức với sự áp bức của cầm quyền tại khu vực đó. Hơn 100 hộ và gia đình nghèo sau cơn bão số 9 năm 2007. UBND TP Vũng Tàu cho phép thành lập tổ tự quản để mua bán mặt hàng thủ công mỹ nghệ tại địa phương, chỉ đóng lệ phí cho khu phố mỗi hộ là 50.000 đồng/tháng. Năm 2008, ông Vương Quang Cần, phó chủ tịch sở tài nguyên môi trường TP. Vũng Tàu ký giao mặt bằng cho hợp tác xã Hải Âu là bà Lê Thị Bích Quyền (giám đốc). Ông Yên Văn Năng làm chủ tịch hội đồng quản trị, trụ sở đặt tại số 81 A đường Thùy Vân, thuộc phường 2, TP Vũng Tàu.

Hợp tác xã Hải Âu đã được thành lập bắt những người buôn bán quanh khu vực đó phải vào lô đóng thuế mỗi tháng là 300.00 đ, tiền đóng trước thế chân là 1.000.000 đ, những người bán hàng ăn uống như mực, cua, ghẹ đóng trước là 3.000.000 đ, mỗi tháng là 500.000đ thu thuế, lại còn bắt buộc những người buôn bán đó phải ký cam kết gọi là tự nguyện nhưng thật ra hợp tác xã Hải Âu đã đưa vệ sỹ của công ty Thái Sơn ra để đàn áp bà con buôn bán hàng rong tại khu vực đó. Họ là những người nghèo, bán hàng để kiếm tiền sinh sống hàng ngày nhưng hợp tác xã Hải Âu đã dùng vũ lực cũng như oai lực của tay anh chị chèn ép, há hiệp trấn lột tận xương tủy.

Thuế với hợp tác xã Hải Âu đã quá cao không thể đáp ứng được, những người dân thấp cổ bé miệng này đã làm đơn kêu cứu đến các nơi như Mặt Trận Tổ Quốc TP Vũng Tàu, UBND TP Vũng Tàu, Thọ^ng Tin Văn Hóa Du Lịch TP Vũng Tàu nhưng đều không có kết quả, cuối cùng họ cũng rơi vào công viên của bãi sau để hợp tác xã Hải Âu làm việc mỗi lô là 2m, như thế không thể đi đâu và cũng không có ai vào khu đó thì bán cho ai. Hợp tác xã Hải Âu cho họ ra ngoài vỉa hè bán nhưng phải sau 9h tối và không được quá 10h tối, lúc đó các khách du lịch đã đi ngủ hoặc đi vui chơi với những tiệc mực khác rồi thì đâu còn ai để mua, cho nên bà con không có thu nhập.

Mỗi ngày hợp tác xã Hải Âu đều cho người của công ty vệ sỹ Thái Sơn ra sẵn đón, chèn ép không cho họ ra vỉa hè bán cho dù họ vẫn chừa đường vỉa hè là 2, 50m, nhưng hợp tác xã Hải Âu vẫn không đồng ý, họ bắt những người bán hàng phải vào lô đóng thuế, rồi có lúc thì nói thanh tra giao thông, lúc thì nói thanh tra thành phố không cho bán, bà con bán hàng rất tức giận với việc làm của hợp tác xã Hải Âu và UBND TP Vũng Tàu vì đường lộ hai bên vỉa hè, một bên dãy hotel thì cho mua bán tự do, lấn chiếm vỉa hè không có lối đi, còn một bên phía bãi biển thì họ không cho bán cho dù những con buôn đó vẫn chừa đường đi trên vỉa hè.

Người dân nghèo ở Việt Nam ngày nay thật khốn khổ, không những chỉ bị đàn áp, dồn ép và hà hiệp của bọn công an quan chức cộng sản mà còn phải chịu đựng sự hà hiệp, hút máu của bọn đầu gấu xã hội đen, xã hội đỏ của bọn quan chức tạo ra bằng những sự đấu thầu, bọn chúng không cần biết đến mạng sống của người dân nghèo khổ, bọn chúng chỉ cần biết đến số tiền khổng lồ mà chúng nhận được qua những tay phù thủy đó qua những lần hối lộ mà thôi, đúng như câu nói (BẦY CHẾT MẶC BẦY, TIỀN THẦY BỐ TÚI) là đây.

Có thể qua những lời mộc mạc của tôi quý vị mừng tượng ra được cảnh sống đau khổ của người dân Việt Nam ngày nay như thế nào, nếu ai còn ưu tư cho những mạng sống bèo bọt này thì xin hãy đóng góp tiếng nói và lên án nặng bọn đầu trâu mặt ngựa này, thậm chí hãy tìm cách cứu giúp họ qua hành động để giải cứu mạng sống đang bị quỷ dữ bóp chết dần dần./-

Hạt Nắng Thùy Trang (HN TT)